Balogh Z. Arthur

A léptek nyoma

– Valóban elmentek?

– Öt nap múlva. Két napra van szükség mindent ellenőrizni. Soha nem képzelte, hogy az utolsó napok ilyen nehezen telnek majd. Évek óta tudták, hogy egy szép napon menni kell. Volt idejük megszokni a gondolatot. Tíz éve kezdődött a kiképzés. Az asszonnyal előbb hosszan latolgatták az egyedülálló ajánlatot. Ő beleegyezett, még lelkesedett is, hogy az elsők között választották a férjét az Androméda útra. Társaival lép a történelembe, mint Gagarin, az első ember a világűrben.

Abban az időben tíz év távoli jövőnek tűnt. Nehezen volt elképzelhető, hogy az idő rágcsálja az időt, a napok, a hetek és a hónapok múlása az út végére vezet. Most az idő elérkezett. Az utolsó napok. Hogy elhitessék önmagukkal, hogy sok idő van még hátra, az órákat számolták. A napokat átváltoztatták órákra, és öt helyett 120 órával rendelkeztek! És a tíz évvel ezelőtt boldog és büszke felesége könnybe borult, ijedt, őzike szemekkel nézte.

Ő is félt, szomorú és izgatott volt. Egyszerre minden. Szomorú, mert mindent elhagyott. Semmi garancia nem volt arra, hogy életben maradnak. Izgatott, mert egyedülálló kaland várt rájuk. Eddig soha senki nem indult ilyen útra.

– És írni sem tudsz?

Előre félt ettől a kérdéstől. Nem akarta, hogy feltegye, erről nem akart beszélni, mert ez volt a legnehezebb, elfogadhatatlan.

–Tudod jól, hogy ez lehetetlen.

– Miért? Tudom jól, már beszéltél róla, de nem tudom elhinni!

– A sebesség. Már magyaráztam. Nagyon gyorsan utazunk a távolság miatt. A több mint két és félmillió fényévet húsz évre csökkentettük le. A rádiókapcsolat a sebesség miatt lehetetlen. Gyorsabban távolodunk, mint a rádióhullámok. Bármilyen kapcsolat lehetetlen.

– Soha semmi nem lesz közöttünk – suttogta, és vékony ujjaival átölelte az arcát.

„Soha nem látlak többé mert meghaltál!”

– Dehogy is! Tévedsz! Úton, és életben leszek.

– Nem, halottak vagytok, mert semmi kapcsolatotok nem lesz az élők világával! Ha valaki vonaton vagy repülőn hosszú időre elutazik, mindég van lehetőség élőszóval beszélnie valakivel, ha szükséges, vagy tud levelet írni, egy képeslapot küldeni. – Úgy simogatta az arcát, mintha emlékezetébe akarná vésni bőrének érintését. – Ez a különbség a két in-

dulás, az utazás és a halál között. Valaki eltávozott, de az egyik esetben tudjuk, hogy hol van, hírt kaphatunk tőle, de a halál után semmi hír, nem tudjuk, hol van. A kapcsolat végleg megszakad.

Soha nem gondolta, hogy halottak lesznek egymásnak, és nem csak kettőjüknek, hanem az egész világnak! És számukra az világ végleg eltűnik. Hogy soha nem látják viszont a Földet, amit elhagynak, még ha az oda-vissza út baj nélkül sikerül is.

– Soha nem gondoltunk a következményekre, csak a dicsőségre és a kalandra. Nem ezt akartam, nem akartam meghalni számodra…

– …és én számodra – fejezte be a mondatot az asszony. – Ha választani tudnék, változtatni az eseményeken, akkor szeretném inkább, hogy megbetegedj, vagy akár én. Miért ne? És ha egyikünk eltűnik végleg, mert meghal, kétségtelen, hogy gyászolni fogjuk, hagyva, hogy az idő gyógyítsa a sebet, és talán majd újra kezdünk élni, megőrizve a drága lény emlékét. Most pedig öt nap, alig 120 óra multán egymásnak mégis halottak leszünk, bár élünk majd, létezünk, álmodunk a jövőről tudva jól, hogy számunkra meghalt a másik.

– Kettős tudatunk lesz…

Szemei kinyíltak. Az álom még valóságnak tűnt. A nyitott szarkofág. Tekintete felölelte környezetét. A szürke acélfal a feje fölött, és hallotta a láthatatlan nyílásokon átszivárgó levegőt.

Felkelt, és a többi csukott szarkofágot nézte. Társai aludtak még. A fejéhez nyúlt, mintha meg akarná győzni önmagát, hogy a valóságban van, és az álom csak álom volt. Tekintetét a szomszédos szarkofág homályos tetején vibráló képernyőre szegezte, és leolvasta a számokat.

„Egyéni idő: 20 év. Univerzális idő: 2.555.000 fényév."

A fejét rázta. Minden forgott körülötte, mert hihetetlennek tűnt. Mindenre emlékezett. Mindent tisztán látott. Az álom volt a valóság. Nagyon régen a feleségével beszélt, és 20 évvel ezelőtt örökre az agyába vésődtek a szavak. HÚSZ ÉV! Húsz évet gondolt, húsz évet öregedett, miközben az igazak álmát aludta, de a valóságban visszahátrált az időben, hátrált több mint kétmillió évet! A Föld megváltozott, a felesége még nem született meg, még az ősöknek az őse sem, homo habilis még nem született meg!

Itt voltak. A központi képernyőn egy ismeretlen galaxis milliárd csillaga fénylett. Valahol a közepén vakító fényben rejtőzött a szörnyűséges fekete lyuk, de körülöttük tűfej nagyságú lángoló csillagok sziporkáztak a világűr fekete bársonyán. A galaxis peremén tele volt az ég csillagokkal.

Mögötte egymás után kinyíltak a szarkofágok. Társai is életre keltek, és hozzá hasonlóan nézték a csodálatos látványt, amit rajtuk kívül soha senki nem látott. Andromédát, a testvérgalaxist.

A tehetetlenségi erő sebessége láthatatlan volt a távolság miatt, mintha mozdulatlanságba dermedtek volna. Megérkeztek. Célhoz értek. És életében először feltette a kérdést: és most?

Elérték a célt, egy másik galaxisban voltak, és a saját tejútjuk nem volt más, mint egy sápadt, tejszínű folt, valahol a végtelenben. Számukra a saját világuk meghalt, nem létezett, irreálissá vált. Ők meg halottak voltak a Földön maradottaknak.

A program megvalósult, de senki nem tudta még rajtuk kívül. A rádióüzenet csak két és fél millió év múlva érkezik vissza, és senki nem érti majd a hírt, mert időközben mindenki eltűnik. Az emberiség, a Föld, minden átváltozott, még az emléküket is elfelejtették.

Csak most értette, hogy haszontalanul feláldozták őket. Hogy a csodálatos technikai eredmény, hatványozni a fénysebességet, nem elegendő a mindenségben utazni. Ez elegendő a csillagok között eltüntetni a néhány fényév távolságot, de nevetséges a galaxisok között.

Elképzelni, hogy létezett valahol egy ház, szerető asszonyok, szülők, gyermekek, barátok, az élettel teli nyüzsgő világ elképzelhetetlen távolságban, és hogy mindez múlttá vált, nem létezővé, borzalommal töltötte el. Semmit nem lehetett tenni. Még ha rögtön visszafordulnak, ami lehetetlenség volt, mert még mozogtak az inerciás sebességgel, üstökössé válva minden emberi tekintet számára, ha volt ember itt. Egy földöntúli lénynek olyanok voltak, mint a végtelenbe utazó üstökös. Soha többé nem tudtak visszatérni lépteik nyomán.

Visszafeküdni a szarkofágba, és megvárni, hogy a sebesség lassuljon, megindítani saját hajtóművüket, és visszatérni? Nem, ez képtelenség volt, mert nem tudták, hogy mennyi időbe telik a lassulás. Nem volt megoldás. Valóban meghaltak a világ számára és a világ halott volt számukra.

Hősök voltak. Hősökké váltak. A fiatalok tanulmányozzák már az életüket, és a hozott áldozat valószínűleg legendává változott. Talán. De az is meglehet, hogy már felejtés borítja őket. Mert indulásuk csodálatos eseménye, eseménytelenséggé vált az új történések lavinája alatt. Egy énekes házassága, egy filmcsillag válása, egy magát örökkévalónak képzelő félőrült diktátor a felejtés fátylával borítja őket.

Nem volt választás.

Mielőtt hozzá hasonlóan a többiek is megértik helyzetüket, el kell indítani a motorokat. Szarkofág nélkül viszont azonnal meghalnak, ha a sebesség növekszik. Nem lesznek emlékeik. Folytatják útjukat az Androméda szörnyűséges közepe felé, hogy örökre eltűnjenek a fekete lyukban.

A hosszú álomtól elbódult társait nézte, mielőtt megnyomta az indítógombot.